

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2292/2025
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Вуксановић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Ниш, чији је пуномоћник Јелена Босанац, адвокат из ..., ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 187/2025 од 22.01.2025. године, у седници одржаној 17.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 187/2025 од 22.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 187/2025 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1549/24 од 11.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан је тужени да тужилу врати на радно место сарадника за ..., Одељења за пензијско и инвалидско осигурање, Одсек за ... Филијале Ниш. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилу накнади трошкове парничног поступка од 295.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 187/2025 од 22.01.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 1549/24 од 11.10.2024. године у ставу првом изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужилу на име трошкова парничног поступка исплати 130.500,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка преко наведеног износа па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 295.875,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом усвојен је захтев тужиље да се врати на радно место на које је била распоређена пре доношења анекса уговора о раду, који анекс је поништен као незаконит, на који начин се отклања штетна последица незаконитог анекса уговора о раду и тужиља се враћа у ситуацију у којој је била пре доношења тог анекса. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду да материјално право, као ни правно схватање на којем је заснована побијана одлука нису у супротности са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.02.2022. године. Предмет тужбеног захтева је враћање тужиље на радно место на које је била распоређена пре доношења незаконитог анекса уговора о раду.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужиља тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ да се тужиља врати на радно место на коме је била пре доношења незаконитог анекса, то ни ревизија туженог није дозвољена.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић